

РЕШЕНИЕ

№ 7809

гр. София, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8653** по описа за **2021** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба с вх. №30061 от 31.08.2021 г. по описа на Административен съд София- град /АССГ/ на ЗД [фирма],[ЕИК], чрез адв. М. Г., срещу Решение № 20147605 от 28.06.2021 г. по НАХД № 5702/2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 14-и състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-230 от 25.03.2021 г., издадено от Заместник – председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на осн. чл. 644, ал.1, т. 2 от Кодакса на застраховане /КЗ/ на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2000 лева за извършено нарушение на чл. 108, ал. 2 от КЗ.

С касационната жалба се оспорва твърдяното нарушение да е извършено в условията на повторност, като се излагат подробни доводи в тази насока. Твърди, че в случая е следвало да бъдат описани фактите, обуславящи квалифицирания признак и приложението на квалифицираният състав на нарушението. Изтъква, че в АУАН липсват данни за предишно нарушение. Наред с това твърди, че е неправилна правната квалификацията на твърдяното нарушение. Счита, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от

ЗАНН. Навеждат се доводи за маловажност на деянието. Моли за отмяна на оспореното решение и на процесното НП. В условията на алтернативност моли съда да преквалифицира наложената санкция.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът - КФН, чрез процесуален представител – юрк. С. Л., оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Представя писмени бележки, в които развива доводи за законосъобразност на решението и потвърденото НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, втори касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу подлежащо на обжалване наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства СРС е установил следната фактическа обстановка:

В Комисията по финансов надзор е постъпила жалба, вх. № 91-02-294 от 02.03.2021 г., от М. П. Моралийски, съдържаща оплакване за забавено произнасяне по предявена пред ЗД [фирма] застрахователна претенция. С писмо, изх. № 91-02-294 от 08.03.2021 г., от ЗД [фирма] са изискани писмени обяснения по случая и заверени преписи от документите по претенцията. Отговорът на застрахователната компания е постъпил в КФН с писмо, вх. № 91-02-294 от 15.03.2021 г.

Установено е, че на 19.03.2021 г. в ЗД [фирма] е заведена претенция № [ЕГН], по повод подадено от М. П. Моралийски уведомление за изплащане на застрахователно обезщетение, вследствие на незаконно отнемане на застрахован лек автомобил, марка и модел „А. А4/S4“, рег. № РВ8728 КХ. Завеждането на претенцията е на основание сключен договор за имуществена застраховка "Каско" на автомобилистите, обективиран в застрахователна полица № Е19610019277, с период на застрахователно покритие от 31.10.2019 г. до 30.10.2020 г.

На 19.03.2020 г., 15.01.2021 г. и 21.01.2021 г. в ЗД [фирма] са представени доказателства необходими за установяване на основанието и размера на претенцията.

С писмо, изх. № 141014 от 10.03.2021 г., и писмо, изх. № 141015 от 10.03.2021 г., от ползвателя на застрахователните услуги е изискано да представи договор за покупко-продажба или друг документ за придобиване на собствеността върху застрахования автомобил, като такъв не е постъпил.

Въз основа на така събраните писмени доказателства е съставен акт за установяване на административно нарушение на 17.03.2021 г. от Д. Н. - „младши

експерт“ в отдел „Правоприлагане“, дирекция „Застрахователен надзор“ при Комисията за финансов надзор, за нарушение на чл. 108, ал. 2 от Кодекса на застраховането. Актът е връчен срещу подпис на упълномощено от дружеството лице на 17.03.2021 г. ю

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното НП.

Въз основа на приетата фактическа обстановка, СРС е потвърдил НП, като е достигнал до извод, че при издаването на АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи и съдържат всички реквизити, изискуеми от ЗАНН. Първоинстанционният съд е приел, че при съставяне на АУАН и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а ЗД [фирма] е извършило нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, поради което административнонаказателната отговорност на дружеството е ангажирана законосъобразно.

Решението е правилно.

Настоящата касационна инстанция споделя изводът на СРС, че в хода на административно наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

Правилен и обоснован е изводът на СРС, че касаторът е извършил нарушение по чл. 108, ал. 2 КЗ. Разпоредбата предвижда, че застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано откаже плащането. Съгласно разпоредбата на чл. 108, ал. 2 КЗ, когато не са представени всички доказателства по застраховките по ал. 1, с изключение на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, застрахователят е длъжен да се произнесе по един от начините по ал. 1 не по-късно от 6 месеца от датата на предявяването на претенцията. В случая с непроизнасянето си по сметата до изтичането на срока за това на 09.10.2020 г., касаторът е осъществил вмененото му нарушение на 10.10.2020 г. Нарушението е извършено на датата, следваща деня, в който този срок изтича. Правилно е прието, че законоустановеният срок за произнасяне по претенцията изтича на 09.10.2020 г. и считано от 10.10.2020 г. дружеството е в неизпълнение.

В жалбата се навеждат доводи за липса на повторност на нарушението, но с процесното НП отговорността на дружеството не е ангажирана за деяние, извършено в условията на повторност, поради което настоящата съдебна инстанция не дължи произнасяне в тази насока.

Неоснователно е и твърдението, че конкретният случай е маловажен и следва да се приложи чл. 28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, с оглед характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Освен това в конкретния случай се касае за „повторност“ по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, а не за инцидентно неизпълнение на задължение. Противно на изложеното в жалбата, съдът приема, че в случая е съобразена нормата

на чл. 12 ЗАНН, тъй като следва нарушителят да преустанови извършване на нарушения от същия вид и да спазва установените от законодателя срокове за произнасяне по заведените застрахователни претенции.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер на 80 /осемдесет/ лева.

Воден от горното, Административен съд - София град, втори касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20147605 от 28.06.2021 г. по НАХД № 5702/2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 14-и състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Комисия по финансов надзор направените съдебни разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.